

1 ויאמר ה' על עונם את תורתך אשר נתתי לפניהם ולא שמעו בקולי ולא הלכו בקה: ירימיהו טו כ"ב
 2 בלב נבון תנחם חכמה וקרב כסילים תודע: משלי יד לג
 3 קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדיו: איוב ג יט

מוסף רש"י

ורשינו. וזענא (מחובות טז). וגדילנא גיבתי. מקלע אני ממזרות, תוסה לו (כ"ג בג) אין פוסקין נשפין ליוסי (טו).
 ואריבנא מגילתא. ומתקן אני קלפסי. חייבנא ממוקן, וכן עולה (ד) נמי כמי עומת מלכא לא ריבן לנא למחא (מחובות טו). לא תהא כזאת בישראל. לומר שלל חומר כדכר זה לעולם (טו). בר נפחא. ר' יוחנן דמיקר בר נפחא צבולא ש"ס נחלה למורי דלבו של ר' יוחנן הוי נפחא ולהי מיקרי בר נפחא, וזית דמפרשי בר נפחא על שם יופי (סנהדרין צג). אשטר לך משטר. מחטבת על השן (חולין קה).

מוסף תוספות

א. לפיכך. ר"פ. ב. וכן ת"ח בין עם הארץ התורה מקשקשת בו לפי שאין דרכה לנחם שם אבל ת"ח בן ת"ח דרכה לנחם שם. ר"פ. ג. וכדאמרי באגדה שאין הקב"ה מחיה מתים לעתיד אלא ע"י הטל דכתיב וישע"ה. כ"ט יחיו מתוך גורי. שמתק נכס היעשיב.

אסתירא בלגנא קיש קיש

קריא. מפרש ריב"ל לפי שאין דרך זון להניח בלגין א"ל הוא מקשקש ואם היה מניחו בלגניקי מדרכו להיות שם לא היה מקשקש: **כי מטא** [דמיבר] מחיה המתים רגש ע"מא. אע"ג דלכא נמי מחיה הממים מקמי משיב הרוח אומר ר"ת משום דמחיה המתים לא היו אלא ע"י טל ג ועי"ל דמשיב הרוח ומוריד הגשם נשז זיקא ותמא מיטרא משום שזו עיקר תפלת הרוח והגשם שזכרנו זו אכל תמיית המתים עיקרה היא בתמייתם: ויחסי

אמרו חכמים ולא פירשוהו אמרו נביאים ולא פירשוהו עד שפירשו הקב"ה בעצמו שנאמר ויאמר ה' על עזבם את תורתך אשר נתתי לפניהם אמר רב יהודה אמר רב שלא ברכו בתורה תחילה אמר רב חמא מאי דכתיב בלב נבון תנחם חכמה ובקרב כסילים תודע בלב נבון תנחם חכמה זה ת"ח בן ת"ח ובקרב כסילים תודע זה ת"ח בן ע"ה אמר עולא היינו דאמרי אינשי אסתירא בלגנא קיש קיש קריא אמר ליה ר' ירמיה לר' זירא מאי דכתיב קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדניו אמן לא ידעינן דקטן וגדול שם הוא אלא כל המקטין עצמו על דברי תורה בעוה"ו נעשה גדול לעוה"ב וכל המשים עצמו כעבד על דברי תורה בעוה"ו נעשה חפשי לעוה"ב ריש לקיש הוה מציין מערתא דרבנן כי מטא למערתיה דר' חייא איעלמא מיניה הלש דעתיה אמר רבש"ע לא פלפלתו תורה כמותו יצתה בת קול ואמרה לו תורה כמותו פלפלת תורה כמותו לא ריבצת כי הווי מינצו ר' חנינא ור' חייא אמר ליה ר' חנינא לר' חייא בהדי דידי קא מינצית ח"ו אי משתכחא תורה מישראל מהדרנא לה מפלפולי אמר ליה ר' חייא לר' חנינא בהדי דידי קא מינצית דעבדי לתורה דלא תשתכח מישראל מאי עבידנא אולינא ושדינא כיתנא וגדילנא גישיבי וצידינא טבי ומאכילנא בשרייהו ליתמי ואריכנא מגילתא וכתבנא חמשה חומשי וסליקנא למתא ומקרינא חמשה יונקי בחרנא ואתנא אקרו אהרדי ואתנא אהרדי יונקי שיתא סדרי א ואמרנא להו עד דהדרנא ואתנא אקרו אהרדי ואתנא אהרדי ועבדי לה לתורה דלא תשתכח מישראל היינו דאמר רבי כמה גדולים מעשי חייא אמר ליה ר' ישמעאל בר' יוסי אפי' ממר אמר ליה אין אפי' מאבא אמר ליה ח"ו לא תהא כזאת בישראל אמר ר' זירא אמש נראה לי ר' יוסי בר' חנינא אמרתי לו אצל מי אתה תקוע אמר לי אצל ר' יוחנן ור' יוחנן אצל מי אצל ר' ינאי ור' ינאי אצל מי אצל ר' חנינא ור' חנינא אצל מי אצל ר' חייא אמרתי לו ור' יוחנן אצל ר' חייא לא אמר לי באתר דזוקקין דנורא ובעורין דאשא מאן מעייל בר נפחא לתמן אמר רב חביבא אשתעי לי רב חביבא בר סורמקי חזי ליה ההוא מרבנן דהוה שכיח אליהו גביה דלצפרא הווי שפירן עיניה ולאורתא דמיין כדמיקלין בנורא אמרי ליה מאי האי ואמר לי דאמרי ליה לאליהו אחווי לי רבנן כי סלקי למתיבתא דרקיע אמר לי ככולהו מצית לאסתכולי בהו לבר מגוהרקא דר' חייא דלא תסתכל ביה מאי סימנייהו בכולהו אזלי מלאכי כי סלקי ונחתי לבר מגוהרקא דר' חייא דמנפשיה סליק ונחית לא מצאי לאוקמא אנפשיי אסתכלי בה אתו תרי בוטיטי דנורא ומחיהו לההוא גברא וסמיניהו לעיניה למחר אזלי אשתתחי אמערתיה אמינא מתנייתא דמר מתנינא ואתסאי אליהו הוה שכיח במתיבתא דרבי יומא חד ריש ירחא הוה נגה ליה ולא אתא א"ל מאי טעמא נגה ליה למר אמר ליה אדאוקמינא לאברהם ומשינא ידיה ומצלי ומגנינא ליה וכן ליצחק וכן לייעקב ולוקמיניהו בהדי הדדי סברי תקפי ברחמי ומייתי ליה למשיח בלא זמניה א"ל ויש דוגמתן בעולם הזה אמר ליה איכא ר' חייא ובניו גזר רבי תעניתא אחתינהו לר' חייא ובניו אמר משיב הרוח ונשבה זיקא אמר מוריד הגשם ואתא מיטרא כי מטא למימר מחיה המתים רגש עלמא אמרי ברקיעא מאן גלי רויא בעלמא אמרי אליהו אתיוהו לאליהו מחיהו שתיין פולסי דנורא אתא אידמי להו כדוכא דנורא על בינייהו וטרדינהו שמואל ירחינא אסייה דרבי הוה הלש רבי בעיניה א"ל אימלי לך סמא א"ל לא יכילנא אשטר לך משטר [א"ל] לא יכילנא רבי מותיב ליה בגובתא דסמני תותי בי סדיה ויתסי הוה קא מצטער רבי למסמכיה ולא הוה מסתייעא מילתא א"ל לא לצטער מר לדידי חזי לי סיפרא דאדם הראשון וכתיב ביה שמואל ירחינא חכים

אמרו חכמים. מי האיש החכם: אמרו הנביאים. אשר דבר פי ה' אליו: שלא זכרו בתורה חסידים. כשהיו עוסקין בתורה לא היו מצרכין לפנייה. קרא יתירא דאשר נתתי לפנייהם קא דרש זכרמ אשר א' (נמן לנו תורה אמת) שהיא לפנייהם של דברי תורה וכיון דלא מצרכי גליא דשמיייהו שאינה מתנה חשונה להם: סודע. מודיע לכל ומתפאר בכמה: זן עם הארץ. היינו בקרב כסילים משפחת כסילים: אסתירא בלגנא. סלע אחד בלגנא: קיש קיש קריא. מתקשקש ומשמיע קול ואם היה מלא סלעים לא היה משמיע קול: מציין מערפא דרבנן. שלא יכשלו כהנים לעצור עליהם ולהאליה שלא תאדע תקלה על ידי דיקים: איעלמא מיניה. לא יכול למנוח מקומה: ריבצת. לאחריים. לשון (מ"ק דף ו'): המרביץ שדהו משקה: רבי חנינא. בר' חמא: שדינא ריבצת. זורע אני זרעוני פשתן: שדינא. משליך: וגדילנא גיבתי. וקולע אני ממנו רשתות ומכמורות: ולידינא טבי. ואני נד לביי: ואריכנא מגילתא. ומתקן אני מערותיהן קלפסי: וסליקנא למסא. למקום שאין למלמי מיוקום: לחמשה יונקי. לכל אחד ספרו: ומסנינא. על פה שימא סדרי משנה לשימא יונקי: אקרו אהרדי. לימדו זה את זה מן מקראות: ואפטו אהרדי. לימדו זה את זה סדרו: לא ספא כזאם בישראל לא תאמר זאת בישראל: אמש נראה לי. בחלוס: תקוע. וישב גישיבה של מעלה: ור' יוחנן אלל ר' חייא לא. אמרתי אני וכי אין ר' יוחנן רחוי לשב אלל ר' חייא: וצעורין. מרגוש לפידין: דמלפרא הווי שפירן עיניה. צנקר ראימי את עיניו יפות וערב ראימי דומות כאלו נשרפו צאור: אמרי ליה. אמרתי לו: דאמרי אמרתי לאליהו: גוהרקא. קמדרא: בוטיטי. ניצויות אישטנצילנא: ש צלע"ו: מסני"ו דמר קמסנינא. תוספתא של דלוי שסדרה לשה סדרים אני שונה תמיד. דר' חייא סדרה לתוספתא כדאמרי צעלמא"ו רבי לא שנהא ר' חייא מנא ליה ואמרי"ו כל מתניתא ללא מינצייא צי ר' חייא ור' אושעיא לא תוסבו מינה צבי מדרשא: סקפי נרחמי. מרבין צתפלה: ומייסי למשיח צלא זמנייה. לך אין ניתן לי רשות להעמיק יחד: יש דוגמאן. שמהא תפלתן נשמעת: פולסי. חצטת מלקות: שמואל ירחינא. הוא שמואל בר אבא חצירו של רב ועל שהיה בקי כבוד העיבור כדאמרי צמס"ו ר"ה (דף כ'): אמר שמואל יכילנא לתקוני כולה גלותא קרי ליה ירחינא: אימלי לך סמא. בתוך העין: אשטר לך משטר. אמשך לך ע"ג העין. משטר מטפח"ו מוליו"ר צלע"ו כדאמרי"ו גבי כותח הצבלי (חומן האדומין) צפסיס (דף מד). משטר קשטר מטבול פמו: גוהפא. קנה חלוז: סופי צי סדיא. מחת מרשאומיו וצוקע כח חוזק הסס והולך דך עכ"ס גולגלתו ומוחו עד עיניו: הוה מלעטר רבי למיסמכיה. טרמ ומתעסק לסומכו לפי שחכם בקי היה כל כך: ולא הוה מסתייעא מילתא. שהיתה השעה נטרפת או לא היו החכמים נאספים:

6) בכתי"ו איתא, א"ל, 3) כמות קב, 4) צ"ל ואמרינא. רש"ל, 5) בכתי"ו ובחבובות איתא, אמר ליה שמעון בריה אפילו מדמר א"ל אין א"ל ר' ישמעאל ברי יוסי ואפילו מבא, 6) מלשון המקרא (בישעיהו ג) מאזרי וזקת. גילין השם חולין קלד, 7) ושי פכשי, 8) מדרין לו. ד"ה טבא וכו', דלבו של ר' יוסי על שם יופיו, 9) ושי מוס' לקמן פו. ד"ה ואיסטן, 10) ושי מוס' לקמן פו. מבריאן לו. ד"ה טבא וכו', מעיית כד. כה"ו. 11) ואלו ז"ל במר צנו מעל העמים ושי מסכת סופרים פ"ג הלכה טו. בדפודי, 12) ושי מוס' לקמן פו. מקרא, 13) ושי מוס' לקמן פו. צ"ל מתנינא. רש"ל, 14) ושי מוס' לקמן פו. ומוקן קמא, 15) ושי מוס' לקמן פו.

הגהות הב"ח

6) נמי בר סורמקי חזי ליה הוה: 7) שם מופיע ליה גובתא לניל וזות צי נמקו: 8) ואלו ז"ל שלא נכחו בו בכתב אשכ בהר בני ותן לנו את תורתו שהיא לפניה:

לענין רש"י

אישטנצילנא"ש [אישטנצילנא"ש]. ניצויות. מוליו"ר [מוליו"ר]. להרטיב. להשרות.

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ב מהלכות
טומאת רגלים הל' ו
סמג עשין רלד:
ב ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהכא כתיב
קרא שער לבן צהרת
(בחובות שה) דשער לבן
מסומני טמאה וכוון
שקדמתו צהרת, דכתיב
והיה נספק לבן צהרת (וזה
(ס"א). ספק. אם זה קדם אם
זה קדם (טוהדרין 19).
אנפקא. זהו כיצית וכן
שם הכלי (גיטין 100).

מוסף תוספות

א. שאמר לו אליהו שעל
ידו תמחה בגאולה מוס'
מנילה נד.

(לעיל) **ואיתסין**. והא דחזיניהו לעיניהו דהוה מתרחק לפי שעדיין
היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו קר:
אוקמינהו (א) לפני התיבה. שלשמן כדדרשי במדרש (י) דצמעינת
לצור יורדין לפני המיזה שלשה כדכתיב (שמות יז)
וידי משה כבדים ואלהן וחור וגו':
אחתינהו רבי חייא ובניו.
ואע"ג דמני צמגיילה

(דף נד: ועס ד"ה שפלתה) אין מורידין
לפני המיזה לא מאנשי חיפא ולא
מאנשי צית שאן שקרין לאלפין עיינין
ולעיינין אלפין ור' חייא לא היה יכול
לומר ותימתי כדאמר התם ה"מ היכא
דאפשר צלחר הכא לא הוה אפשר
צלחר (ס"א): **רבי שמעון בן חלפתא**
בע"ז בשר הוה. משום ר' אלעזר צרי
שמעון דהוה בעל צער נקט נמי
האי עובדא ומה שהמתין עד כאן
לפי שכל דבר צדוק לתיביו עד כאן:
דאי אמר דהו קדימו ואייתי לבו
אמרו ליה לא. פי' אי אמר
קדימו להשכים מעלות השחר דאייתי
לכו ריפתא ואלפקא ולא תמצטלו
ממלאכתכם אמרי ליה לא אלא צהקן
הסמנה נאלכו ואלח"כ נעשה מלאכתנו
ואת ספרים דגריסי דאי אמרי להו
קדימו ואמי צתריכו אמר ליה לא
וה"פ פועלין הוה להם לאכול ריפתא
או אנפקא צמיתו של צה"צ קודם
שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל
תמצטלו אלא לכו עמה צהדה כל
זמן שאין המאלכל מוזמן ושם איצי
לכס ריפתא ואלפקא אמרי ליה לא
אלא עמה נאלכו צמית וכן לגירסא
ראשונה יש לפרש כן:
גראין

במתיבתא דרקייעא (א) אם (ב) בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם
לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקייעא אמרי בטמא
ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים
אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה
מדלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר
גונדא דפרשי הוה אמר תינח נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר
נחמני שנופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא
רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביו ורבא וכולהו רבנן
לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אזלו לאגמא חזו צפרי דממללי וקיימו
אמרי שמע מינה התם הוה ספרוהו תלתא יומי ותלתא (ג) לילותא נפל פתקא כל
הפורש יחא בנידוי ספרוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לבייתכם לשלום ההוה
יזמא דנח נפשיה דלייה זעפא ודרי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא
דנחר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה
בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני
דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי
שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יזמא חד הוה חמימא ליה הוה סליק
ויתיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני
אתן לך ככרין דנרד אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנרד למרי
דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתווי מאי לאתווי באתרא דנהיגי
מכרך ריפתא ומשתה (א) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לבו אמרו
לו לא כל כמינד; מעשה ברבן יוחנן בן מתיא שאמר לבנו צא
ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מוונות
ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי ממוקק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך בני אדם להציא
צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אמה עושה להם כסודות שלמה כו':
ריבה

חכים יתקרי ורבי לא יתקרי ואסו דרבי על ידו
תהא רבי ור' נתן סוף משנה רב אשי ורבינא
סוף הוראה וסימנך יעד אבוא אל מקדשי
אל אבינה לאחרייתם אמר רב כהנא אישתעי
לי רב חמא בר ברתיה (ב) דחמא רבה בר נחמני
אגב שמדא נח נפשיה אכלו ביה קורצא בי
מלכא אמרו איכא חד גברא ביהודאי דקא
מבטל תריסר אלפי גברי מיישראל ירחא
בקייטא וירחא בסתוא מכרנא דמלכא שדרו
פריסתקא דמלכא בתריה ולא אישכחיה ערק
ואזל מפומבדיתא לאקרא מאקרא לאגמא
ומאגמא לשחין ומשחין לצריפא ומצריפא
לעינא דמים ומעניא דמים לפומבדיתא
בפומבדיתא ואשכחיה איקלע פריסתקא
דמלכא לההוא אושפיזא דרבה (ג) קריבו תכא
קמיה ואשקוהו תרי כסי ודליוה לתכא מקמיה
הדר פרצופיה לאחוריה אמרו ליה מאי נעביד
ליה גברא דמלכא הוא אמר להו קריבו תכא
לקמיה ואשקוהו חד כסא ודליוהו לתכא
מקמיה ולתסי עברו ליה הכי ואתסי אמר
מידע ידענא דגברא דקא בעינא הכא (ד) הוה
בחישי אבתריה ואשכחיה אמר אולינא מהא
אי מקמל קמלו לההוא גברא לא מגולינא ואי
נגידי מנגדין ליה מגולינא אתיוהו לקמיה עייליה
לאדרונא וטרקיה לבבא באנפיה בעא רחמי
פרק אשיתא וקא אויל לאגמא הוה יתיב
אגירדא דדקולא ערק גרים (ה) קא מפילגי

ה"ג חכים איסקרי רבי לא חסקרי: (א) ספרא דאדם הראשון. שהראהו
הקב"ה (ט) דור דור וסופריו דור דור ודורשיו דור דור ודורשיו: רבי
ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמובן לשם: סוף המשנה. סוף תנאים.
עד ימיהן אמרו איש את דבריו לצדה צבית
שמועה שמועה ולצה ולא היו
מסכתות סדורות וסדר (ו) וקצב על
הסדר והס כללו האמור צדורות
שפנייהם וסדרו את המסכתות
ואחרייהם לא יסיפו אלא מעט:
סוף הוראה. סוף כל האמוראים. עד
ימיהם לא היתה גמרא על הסדר
אלא כשהיתה שאלה נשאלת צטעם
המשנה צבית המדרש או שאלה על
מעשה המאורע צדין ממון או איסור
והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורצו
אשי ורבינא סדרו שמועות אמוראין
שפנייהם וקצבו על סדר המסכתות
כל אחד ואחד אלא המשנה הראויה
והשנויה לה (ה) והקשו קושיות שיש להשיב
ופירוקים שראויים לתרץ הם
והאמוראים שעמהם וקצבו הכל
צמ"ג כגון אימצייה מתיבי ורמיניה
איצטעל להו והמירוצים שעליה מה
ששירו אותן שלפניהן ואותן שאמרו
לפניהם הקושיות והמירוצין שעליהם
לא קבעום צמ"ג על סדר המסכתות
והמשנה שסידר רבי וצאו רב אשי
ורבינא וקבעום: וסימנך עד אבוא
אל מקדשי אל (ז) מקדשי סימנך דרב
אשי. אבינה סימנך דרבינא. לאחרייתם
סימן סוף הוראה: רבה בר נחמני.
בר פלוגמיה דרב יוסף: אגב שמדא

נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת:
(א) **קא מצטלו** וכו'. שנקצטין אליו
דק צינן ותשרי לשמוע דרשות של
פסק ושל חגים וכשמצטקין שלוחי
המלך לנצות המס וגולגולת של כל
חדש וחדש אינם מנלאים צמתיים:
פריסתקא. שליח: איקלע פריסתקא.
לון צלותו פונדק שהיה רבה נחמא
צ: אשקיה פרוין כסי ודליוה לפכא.
ושדים הממונים על הזוגות מוזיקין
את השומה וזוגות וצני הצית לא
נמכוונו לכך: אמרו לו בני הפונדק
לרבה מאי נעביד: נגודי מנגדי לי.
ואם יסרוני ציסורים אגלה: וערקיה
לנצא. סגר הדלת: פרק אשיתא.
נפלה החומה: אגירדא דיקלא.
על גזע דקל קאין: אם צהריס קדמה
לשער לבן טמא. דשער לבן שפרח
צו הוה סימן לטומאה כדכתיב (ויקרא
י) והנה הפך שער לבן צהרת:
טבור. לפי מה שמכובז צמורה:
גונדא. גדוד של פרשים שמחפשיין
אחריו: צפומדיהא. והוא ראש
ישיבה צה: מטללי. עושין אל
צנפסיהן: דלי זעפא. גצה רוח
סערה: אם דרבה. אתה אוהבו של
רבה: רבי שמעון בן חלפתא כו'.
משום דאיירי צרישא דאגדתא
צבעלי צשר נקט לה: נכרין
דנרד. אגודות של נרד והוא עשוי
כציבולין: למרי דיכי. לצעלו של
מעשה על דבריו לסותרו דקתני

רוח זה: (א) אנפקא. כלי ממוקק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך בני אדם להציא
צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אמה עושה להם כסודות שלמה כו':
ריבה

(א) גי' דחמא, (ב) פסחים
ק"י, (ג) בכמה כתיבי
ובמנורת המאור נוסף,
הוא מילתא לאו כולי
אינשי ידעי לה. ועיי
מהרש"א, (ד) בבתי,
שמע דקמפלגי, (ה) מיר
סה: משותף עה: טנהדין
פז: מה יע. נעסיס פ"ד
מ"א, (ז) בכמה כתיבי
נוסף, בעו למיפרש,
(ז) גיטין טז: צ"ב נחמני,
אל. ריש"י, (ח) תנאומא
פרשה בשלח, (ט) גס זה
גס המוס' ד"ה אוקמיהו
שייסיס לעיל, (ס) ע"כ.

תורה אור השלם

1 עד אבוא אל מקדשי
אל אבינא לאחרייתיה:
התלים ע"ז

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מצטלו
וכי צינן, צ"ב וקמ"ג
(ב) רש"י צ"ב דף ק"ז
ע"כ (מהדורא): (ג) שם
ד"ה אנפקא. צ"ב צ"ב דף
נ"ח ע"כ: (ד) תוס' ד"ה
ולוקמינהו בהדי הדדי
לפי המיזה:

רבינו חננאל

(שפע דקא) טיפלי
ברייעא, אם (בהרת
קודמת) לשער לבן טמא,
אם שער (לבן) קודם
לבהרת טהור, ספק.
הק[ב]ו[ה] אומי טהור,
וכולי פירי הכת של
צדוקים (שהיתה) בקרוב
לשכינה היתה (אומרת)
טהור, וכל מתיבתא
דרקינא, פירי שאר
כיתות של צדיקים, וכו'.
פירי בחלום) נראה לו
לרבה בר נחמני כדן
שיצא מן העולם בישורב
ותחת רוחו.

